

Sygdomstilfælde, naar han troede, at han kunde give et Raad, og det er jo ogsaa en Selvfølge, at Konsultationen af Lægmand er foregaaet i stor Mængde omkring i Landet, uden at det kunde falde noget Menneſte ind at gjøre nogen Indvending derimod. Jeg indrømmer, at jeg ganſke viſt er af den Mening, at det vilde være i ſin Orden, om en Lægmand, ſelv om han havde Tillid i den Henseende hos den Befolkning, der lever omkring ham, viſte ſig noget tilbageholdende; men ſelv om han ikke gjorde det, ſelv om han paa Grund af den Omſtændighed, at man henvender ſig til ham med Tillid, finder, at han ikke godt kan unddrage ſig for at give et ſaadant Raad, ſaa tror jeg dog, at man, naar han kun giver ſaadanne Raad til de Raadſøgende i den Hensigt at tjene ſine Medmenneſter, og uden at det er hans Tanke derved at ville ſøge nogen Binding eller noget Eſherv, i Birkeligheden ikke kan have nogen rimelig Grund til at ønske en ſaadan Mand forfulgt. Det er jo ganſke viſt, at man om mange af de Kvakſalvere, ſom nu findes rundt omkring her i Landet, paa ingen Maade kan ſige, at de gjøre det for Bindings Skyld eller for at gjøre ſig en Næringsvei deraf, og derfor lades de ogsaa fuldstændig i Ro. En Mængde af dem forlanger ikke Betaling, ja, de vente ikke engang nogen Betaling og modtage i mange Tilfælde ſlet ingen. Det kan godt være, at de undertiden tage mod en Belønning, der gives dem af Laknemmelighed, eller mod et eller andet Veberlag for hart Uleilighed, men det vil jeg ingenlunde ſige egentlig kan medføre, at det ſkal kunne ſiges om dem, at de have gjort Kvakſalveriet til deres Levevei og Næring, og jeg ſkulde for mit Vedkommende ikke have Noget imod, at man lod den Slags Menneſter i Ro. At derimod Perſoner, ſom dog maa erkende, at de have en meget utilſtrækkelig Kundſkab til det menneſkelige Legemes Indretning og de forſkjellige Sygdomstilfælde, ſom kunne indtræde, optræde paa en ſaadan Maade, at de ville give deres Medmenneſter Raad og endog etablere ſig paa dette og gjøre det til deres egentlige Levevei, det forekommer det mig, at Lovgivningen er fuldstændig berettiget til — ikke blot af Hensigtsmæſſighedsgrunde, men ogsaa fordi det i og for ſig er retfærdigt — at erklære for utilladeligt og ſtrafbart. I overmaade mange Tilfælde vil en ſaadan Fremgangsmaade meget nærme ſig til, hvad man kunde kalde ligefremt Bebrageri; det er ikke ſagt, at det altid kunde beviſes, at det er det, men netop derfor er det nødvendigt at have en ſaadan Lovgivning.

Medens jeg alſaa er af den Mening, at man paa ingen Maade kan gaa ind paa en Lov, der gaar ud paa det, ſom nærværende Lovforſlag gaar ud paa, vil jeg for mit Vedkommende ingenlunde have udtalt, at der ikke burde gjøres Forandringer i den nu beſtaaende Kvakſalverlovgivning i den Retning, ſom jeg har omtalt, eller maa-

ſke ogsaa paa den Maade, ſom er bleven antydet af den ærede Juſtitsminiſter i det andet Thing. Men naar jeg nu med diſſe Betragtninger for Die ſpørger mig ſelv, hvorledes jeg ſkal forholde mig overfor en videre Behandling af denne Sag, hvorledes jeg ſkal ſtemme i denne Henseende, kunde jo ſørſt det Spørgsmaal opſtaa, om jeg overhovedt burde ſtemme for, at Sagen gik til anden Behandling, for at der da kunde blive nedſat et Udvalg, ſom kunde forandre Loven i Overensſtemmelse med, hvad jeg anſer for rigtigt. Dette forekommer mig imidlertid at have adſkillige Betenkeligheder, thi det, ſom jeg vilde ønske, at et ſaadant Udvalg, hvis det blev nedſat, ſkulde gjøre, maatte jo egentlig være, at det ſkulde fremkomme med Forſlag til en helt anden Lov, ſom hvilede paa en helt anden Grundvold end det nærværende Lovforſlag, og det vilde jo ikke engang kunne ſiges i formel Henseende at være en rigtig Fremgangsmaade; thi derved vilde der jo komme et Lovforſlag frem, over hvilket det andet Thing kun vilde kunne komme til at udtale ſig een Gang. Derneſt har jeg ogsaa den Betenkelighed ved denne Wei, at det forekommer mig, at Meget taler for, at Regjeringen, om hvem man jo iſølge den ærede Juſtitsminiſters Udtalelſer veed, at den er ſtemt for en Lov i den af mig antydede Retning, burde tage Initiativet i denne Sag. Det kunde jo nemlig være, at det vilde være rigtigt, inden en ſaadan Lov kom ud, at indhente Betænkninger fra de paagjældende Autoriteters Side, og dette vilde jo blive afſkaaret, hvis Landſthinget vilde forſøge ſelv at tage Initiativet til at bringe en ſaadan Lov igjennem. Af diſſe Grunde tvivler jeg om, at dette vilde være den rette Wei at gaa, hvori- mod jeg mener, at det vilde være bedre at ſtandſe Sagens Behandling paa det nærværende Standpunkt. Herved ſkal jeg dog bemærke, at jeg mener, at man i ſaa Fald ikke ligefrem burde negte Overgangen til anden Behandling, men at man burde vedtage en Dagsorden, ved hvilken man henſtillede Sagen til Regjeringens nærmere Behandling. Hvilken af diſſe Weie jeg for mit Vedkommende ſkal beſlutte mig til, maa jeg imidlertid nærmere gjøre afhængig af den ærede Miniſters Udtalelſer i den Henseende. Mig forekommer det ſom ſagt, at den ſidſte Wei egentlig vilde være den henſigtsmæſſigſte.

S. Vedersen: Jeg har ikke begjært Ordet for at forsvare det Lovforſlag, vi her behandle, ſaaledes ſom det foreligger, og jeg maa meget beklage, at de ærede Medlemmer af det andet Thing, ſom have haft denne Sag i deres Hænder eller rettere ſagt indbragt Forſlaget, ikke paa et tidligere Trin af Sagen have ſtillet ſig ſaaledes, at de have modtaget den værdifulde Biſtand, ſom der ved Sagens 3die Behandling blev antydet at de vilde kunde have ſaaet, af et Medlem i det andet Thing, hvis Sagkundſkab i denne Henseende vi Alle